

Порекло породице Бранковића, Ђурађево рођење и одрастање Бранковићи - Последња династија средњовековне Србије, познати су под тим презименом почевши од дубровачког историчара Марва Орбина, по свом родоначелнику севастократору Бранку Младеновићу, сину војводе Младена.

Бранко Младеновић је имао синове, Радоњу, Гргура и Вука, као и кћер Теодору.

Најстарији од тројице Бранкових синова, Радоња, је заузимао истакнуте положаје у Серској области Душанове државе, где се оженио сестром Угљеше Мрњавчевића, с којом је имао две кћери.

Није познат живот другог Бранковог сина, Гргура Бранковића, који је умро пре 16. Јула 1398.

Године, када се његова жена Теодора помиње као удовица.

Трећи Бранков син, Вук Бранковић, оженио се око 1371. Године, Маром, најстаријом ћерком кнеза Лазара и кнегиње Милице. Имали су три сина, Ђурађа, Гргура и Лазара.

Ђурађ Бранковић, најистакнутији представник породице Бранковић је рођен око 1375. године, по свим изгледима у Приштини, где је Вук са Маром углавном боравио после слома Мрњавчевића и задобијања Приштине. Одрастао је на очевом двору, који је подигао још краљ Милутин Немањић, где је постојала узорна библиотека коју је образовала његова мајка.

Као дечак, истицао се својим растом, лепотом, разборитошћу и немирним духом.

Од рођења га је добро служило здравље, брзо је растао и већ у осмој години био за главу виши од својих вршњака. Интересовала га је политика, испитивао је родитеље и учитеље о стању у српским земљама, суседним земљама на Балкану и турској опасности која се већ била надвила над Балканом.

Иако је имао тек 14 година пред косовски бој, боравио је у логору окупљене војске и испратио оца у бој.

Косовски бој

Косовски бој вођен је на Видовдан 28. Јуна 1389. године, између српских и отоманских снага.

Српске снаге предводио је кнез Лазар, међу њима су биле снаге његових сродника и савезника, док се на челу отоманске војске налазио султан Мурат, са синовима Јакубом и Бајазитом.

У првој фази битке, српске снаге су потиснуле противника, а један од српских витезова, Милош Обилић, успео је да убије султана Мурата. Његов син Бајазит је после тога консолидовао своје редове и кренуо у против напад, у коме је заробљен кнез Лазар. По његовом наређењу је погубљен, после чега се отоманска војска повукла са бојишта и напустила Србију.

Први извори о самој бици говоре о српској победи, а тек касније се јављају наводи о отоманској победи.

Лазареви наследници су под притиском мађарских напада признали врховну власт султана Бајазита, обећали му плаћање данка, давање помоћне војске за случај потребе, као и да кнегињину најмлађу ћерку Оливеру преда у султанов харем.

За разлику од кнегиње Милице, њен зет Вук Бранковић се није хтео приклонити Турцима, али под њиховим притиском морао им је уступити Скопље с околином 1391. Године.

Србијом је, после косовског боја у прво време због Стефанове малолетности, управљала његова мајка кнегиња Милица, заједно с војводама, дворским племићима и високим црквеним достојанственицима.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com